

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. A.**, narozen X, státní příslušnost Írán
toho času v X
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
se sídlem Hradec Králové, Věkoše 416

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2018, čj. KRPH-10956-23/ČJ-2018-050022-SV, o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žaloba, po svém doplnění, obsahovala v podstatě jedinou žalobní námitku. A to nedostatečné vyhodnocení možnosti uskutečnění účelu zajištění ze strany žalovaného.
3. Žalobce uvedl, že byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, tedy nucené realizace návratu do země svého původu, a to do Íránu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však žalovaný nijak nezvážil konsekvence plynoucí z občanství žalobce, tj. z toho, že žalobce je občanem Íránu, a to, že s ohledem na neexistenci smlouvy o vydání mezi Íránem a Evropskou unií Írán neakceptuje jakékoliv nedobrovolné návraty a transfery a odmítá přejímat jakékoliv své občany, kteří by měli být z Evropské unie předáni do Íránu proti své vůli.
4. Žalobce odkázal na relevantní právní ustanovení dopadající na jeho situaci a dále na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, které dle jeho názoru svědčí v jeho prospěch. Konkrétně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016-24 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
5. Pokud žalovaný došel k závěru, že vycestování žalobce je možné, aniž zvažil obecně známou skutečnost, že Írán odmítá přijímat své občany, pokud se nejedná o realizaci dobrovolných návratů, zatížil své rozhodnutí absencí důležité úvahy individualizující rozhodnutí a podmiňující jeho úplnost a správnost.
6. Za těchto okolností bylo pak povinností žalovaného do své úvahy o realizovatelnosti účelu zajištění, tedy možnosti realizace vyhoštění žalobce, zahrnout právě i důvody, pro které se žalovaný domnívá, že existuje šance, že by k dosažení účelu zajištění mohlo dojít (ať by se již jednalo o změnu náhledu Íránu na otázku přijímání svých vyhošťovaných občanů, snahu žalobce o realizaci dobrovolného návratu nebo jiné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že účelu zajištění může být dosaženo). Jelikož tak žalovaný neučinil a k žalobci přistoupil bez zohlednění klíčových specifik případu, tedy zejména jeho íránského občanství, nemůže napadené rozhodnutí dle žalobce obstát.
7. Proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Z vyjádření žalovaného k žalobě považuje krajský soud za postačující zmínit pouze ty pasáže, které se týkají problematiky žalobní námitky vznesené žalobcem.

9. Žalovaný odkázal zejména na protokol o výsledku žalobce. Ten uvedl, že mu v domovské zemi nic nehrozí, má tam rodinu. V České republice zůstat nechce, chce se co nejrychleji vrátit do Íránu. Dále žalovaný poukázal na stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2018, dle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a to tak je s ohledem na ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců možné.
10. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný výslovně souhlasili. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
12. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že se žalobcem bylo po jeho předání policejním orgánům České republiky zahájeno dne 1. 2. 2018 správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť na území členských států Evropské unie pobýval bez platného cestovního dokladu a platného víza nebo bez platného prohlášení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
13. V rámci tohoto řízení byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Pokud jde o popis jeho obsahu, krajský soud se opětovně zaměřil pouze na ty pasáže, které se týkají problematiky nastolené žalobcem v žalobě.
14. Již při první části výsledku žalobce k dotazu správního orgánu uvedl, že se chce vrátit co nejrychleji zpět domů do Íránu. Tam má rodinu a až se tam vrátí, bude tam studovat. V záměru této části výsledku žalobce výslovně požádal o co nejrychlejší návrat do Íránu. Chtěl vyrozumět zastupitelský úřad Íránu, aby mu ambasáda s co nejrychlejším návratem do Íránu pomohla a vyrozuměla jeho rodinu, že je v České republice.
15. V druhé části pohovoru žalobce znovu k výslovným dotazům správního orgánu konstatoval, že mu žádné nebezpečí doma nehrozí, má tam kde bydlet, má tam celou svojí rodinu. Českou republiku a území Evropské unie by chtěl opustit okamžitě, jakmile bude schopen vycestovat, tj. bude mít letenky a patřičné cestovní doklady. Závěrem výsledku znovu zopakoval, že by chtěl co nejdříve odjet do Íránu.
16. V průběhu správního řízení si žalovaný opatřil dále závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince vyhotovené Ministerstvem vnitra dne 1. 2. 2018. To, po zhodnocení skutkových okolností dané věci, došlo k závěru, že žalobce neuvedl, ani správní orgán nenalezl, žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Pro takový případ mu nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V zemi původu žalobce pak neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k němu za vážnou újmu dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Ministerstvo vnitra tak své stanovisko uzavřelo tím, že v případě žalobce neshledalo důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho vycestování do Íránu, a jeho vycestování je tudíž možné.

17. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci po té žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
18. V odůvodnění rozhodnutí se zabýval i otázkou možných překážek realizace správního vhoštění (vycestování) žalobce do země jeho původu dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Na str. 4 rozhodnutí konstatoval podstatu žalobcovy výpovědi k této problematice. Tedy že žalovaný neuvedl žádný důvod, pro který by se nemohl do domovského státu vrátit, ani neuvedl žádné konkrétní nebezpečí, které by mu v Íránu hrozilo. Správní orgán proto konstatoval absenci zákonných překážek a usoudil, že zajištění za účelem správního vyhoštění je možné a je v souladu s čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES.
19. V předposledním odstavci na str. 7 rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z běžné praxe je mu známo, že v žalobcově případě existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhostit jej z území členských států Evropské unie. Z opatřených podkladů nezjistil žalovaný takové zásadní skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon správního vyhoštění nebude moci být realizován. Uvedl, že zjištěná fakta nenásvědčují jakékoliv překážce ve vycestování žalobce z České republiky. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, doposud nebyly zjištěny.
20. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný se otázkou, zda zákonný účel omezení osobní svobody žalobce bude pravděpodobně možné uskutečnit tak, jak tento požadavek na rozhodování správních orgánů o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vymezila judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, zabýval.
21. V svislosti se žalobní námitkou žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016-24. Ten se týkal případu, kdy se cizinec, jehož domovským státem byl rovněž Írán, odmítal do země původu dobrovolně vrátit. V dané věci Írán převzetí cizince odmítl s odůvodněním, že nepřijímá občany, kteří s dobrovolným návratem nesouhlasí, když tento postoj Íránu má být založen na neexistenci dohody mezi ním a Evropskou unií a Nejvyšší správní soud jej z toho důvodu shledal systémovým.
22. Uvedený judikát ovšem není přílehlavý na projednávanou věc a to z toho důvodu, že její skutkový stav je odlišný. Jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí a jak ověřil krajský soud ze správního spisu, v projednávané věci žalobce při pohovoru dne 1. 2. 2018 opakovaně uvedl, že se chce do Íránu vrátit dobrovolně. Dokonce vyjádřil přání, aby se tak stalo co nejrychleji a za tím účelem chtěl požádat o pomoc i zastupitelský úřad své vlasti.
23. A nutno dodat, že ani v žalobě nepřišel žalobce se změnou svého postoje. Ani v ní neuvedl, že by se do Íránu dobrovolně vrátit nechtěl.
24. Žalovanému toliko vytýkal, že se skutečností, že Írán odmítá přijímat své občany, pokud se nejedná o realizaci dobrovolných návratů, ve svém rozhodnutí nezabýval, že se nevěnoval realizovatelnosti účelu zajištění z tohoto pohledu. Proč by to ale žalovaný dělal za situace, kdy žalobce opakovaně zdůrazňoval svoje přání se do země původu

vrátit a dokonce jej žádal, aby za účelem urychlení této procedury zprostředkoval kontakt se zastupitelským úřadem? A, jak už krajský soud konstatoval shora, změnu tohoto postoje žalobce nelze vysledovat ani z obsahu podané žaloby.

25. Nesplnění jiných zákonných podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců, případně existenci některého z důvodů znemožňujících mu vycestování vymezených v § 179 téhož zákona (či s ohledem na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nebo čl. 15 odst. 1 návratové směrnice), žalobce v žalobě nenamítal.
26. Za této skutkové a právní situace se krajský soud nemůže se žalobní námitkou ztotožnit. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný se otázky realizovatelnosti návratu žalobce do země původu věnoval, neopomenul ji. S ohledem na zjištěný skutkový stav věci uzavřel, že neshledal důvody, pro které by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován. Tomuto závěru nemá krajský soud s ohledem na shora uvedené co vytknout.
27. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto mu nezbylo, než ji s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

28. Výrok o nákladech řízení II. se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
29. Ve výroku III. jmenovaný advokát byl ustanoven žalobci usnesením ze dne 8. 3. 2018, č. j. 30 A 28/2018-15. Odměnu za zastupování vyúčtoval advokát v podání ze dne 13. 3. 2018 (doplnění žaloby), v němž uvedl jednotlivé úkony právní služby, které žalobci poskytl.
30. Odměna byla vyúčtována s odkazem na § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. A to za 2 úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve věci, sepis podání ve věci samé ze dne 13. 3. 2018)) po 3. 100,- Kč, a za 2 paušální částky náhrady výdajů po 300,- Kč, tj. celkem 6. 800,- Kč.
31. Krajský soud přiznal advokátovi jím vyúčtovanou odměnu, neboť účtované náklady právního zastoupení shledal v konfrontaci s obsahem soudního spisu oprávněnými.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. března 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.

Za správnost vyhotovení: J. L.

samosoudce